

JEŽÍŠ JE BŮH, KTERÝ K NÁM SESTUPUJE

Milí ministranti!

Rád bych se spolu s vámi zamyslel nad Boží láskou, která se nám ukázala v osobě Ježíše Krista. Položme si nejprve otázku, jak se tato láska stala skrze Ježíše viditelnou. Sestupným způsobem.

Sestup až na dno

Je to velké tajemství vtělení. Bůh sestoupil k nám, lidem, aby se stal člověkem s námi, a když už jednou mezi námi byl, sestoupil až k naprosté opuštěnosti člověka odsouzeného na smrt.

Není vůbec jednoduché niterně prociťit a pochopit tuto Ježíšovu sestupnou cestu. Nevadí nám, když věnujeme čas od času žebrákům, bezdomovcům, narkomanům a vůbec lidem na okraji společnosti trochu pozornosti, ale sestoupit na úroveň chudoby a stát se chudým s chudými, to přece jen udělat nehodláme. A přece je to cesta, kterou Ježíš zvolil ke zjevení Boha.

Eucharistie nás učí dávat se

Toto mne nyní přivádí k tajemství Eucharistie, neboť představuje svátost lásky, kterou jsme dostali jako prostředek k objevení oné sestupné cesty v našich srdcích. Ježíš řekl: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky“ (Jan 6, 51). Zde vidíme, jak se sestupná Ježíšova cesta může stát i cestou naší. Kdykoli jíme nebeský chléb, nejenže dosahujeme hlubšího spojení s Ježíšem, ale postupně se učíme jít po jeho sestupné cestě s ním.

Ježíš se nám chce tolik dávat, že se pro nás stal potravou, a kdykoli tuto potravu požíváme, rodí se v nás touha dávat se druhým. Sebevzdávající láska, se kterou se setkáváme v eucharistii, je zdrojem pravého křesťanského společenství. Svätý Pavel to vysvětluje velmi jasně, když nám předkládá Ježíšovu sestupnou cestu jako vzor pro život ve společenství. Říká:

„... dovršte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude všechny pojit jedna láska, že budete svorní a jednomyšlní. Nic nedělejte z hašteřivosti nebo touhy po prázdne slávě, ale z pokory ať každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám. Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých“ (Flp 2, 2-4).

Tato připravenost mysli poskytuje konkrétní návod k Ježíšově sestupné cestě: Ježíš, „ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí“ (Flp 2, 6-7). V tom je eucharistický duch. Kdykoli jíme Kristovo tělo a pijeme jeho krev, máme podíl na jeho sestupné cestě a stáváme se tak společenstvím, v němž konkurence a rivalita ustoupila Boží lásce.

Srdce církve

Přátelé Boží, jestliže opravdově hledáme konkrétní cestu, na níž bychom mohli následovat Ježíše, nesnažme se to dělat sami, ale v rámci eucharistického společenství. Čím dál jasněji cítím, že Ježíšova cesta nemůže být nalezena mimo společenství těch, kdo věří v Ježíše a svou víru dokazují tím, že společně přicházejí k eucharistickému stolu. Eucharistie je srdcem života církve. Bez ní není Boží lid, společenství ve víře ani církve!

Dost často se setkáváme s tím, že lidé, kteří opustili církev, mají potíže udržet se na cestě k Ježíši. Je to pochopitelné, uvážíme-li, že církev je eucharistickým společenstvím, v němž nám Ježíš dává své tělo a krev jako dary, které k nám přicházejí z nebes a pomáhají nám, abychom v našich vlastních životech nalezli cestu lásky. Kéž se tak stane! Amen.

P. Augustin Jan Špaček CFSsS

Naši noví kamarádi,

jak jsme už psali minule, všechny vaše písemné i elektronické objednávky ukládáme do speciální krabičky, ze které vylosujeme jednou za dva měsíce jednoho nového čtenáře. Losování probíhá těsně před tím, než vám přijde Tarsicius domů, a proto se jméno onoho šťastlivce v časopise objeví až v dalším čísle. Ze zářijových a říjnových objednávek jsme tedy počátkem listopadu vylosovali **Tomáše Mazala z Metylovic** v ostravsko-opavské diecézi. Tomášovi posíláme pěknou knížku

Josefa Janšty Pohádky bratra Pavla. Na další losování a dalšího výherce se s vámi už nyní těší

Vaše redakce

Mladí přátelé v ministrantské službě,

současný papež Jan Pavel II. vyniká velkou úctou k Panně Marii. Vloni v říjnu poslal celé církvi apoštolský list Růženec Panny Marie, ve kterém tuto modlitbu doporučil všem věřícím. Vyhlásil také období od října 2002 do října 2003 Rokem růžence. Kde si Svätý otec osvojil takovou mariánskou zbožnost? Jistě to byla rodinná výchova, potom osobní zranění, ale nemalou roli hrál také příklad světce, který umíral jako Kristův mučedník v době, kdy se Karol Wojtyla rozhodoval pro kněžství. Kdo byl tento světec, který se stal mladému Karlovi příkladem statečnosti a hluboké oddanosti Matce Boží?

Dvě koruny Maxmilián Kolbe

Cesta za druhou růží začala 17. února 1941, kdy byl zatčen gestapem, při výslechu byl ztýrán a pak dovezen do koncentračního tábora Osvětim.

Tábor byl velmi důkladně střežen, přesto se podařilo koncem července jednomu vězni uprchnout. Takový zdražilý útěk však znamenal vždy odsouzení dvaceti spolubydlících z jednoho baráku k trestu smrti vyhladověním.

Celý den bez jídla a pití na prudkém slunci čekali vězni z bloku číslo čtrnáct na rozsudek. Večer velitel tábora cynicky ohlásil: „Zběha jsme nechtyli. Deset z vás za to zaplatí životem v bunkru hladu. Doufám, že tím získám vaše uznání. Jindy to bývá dvojnásobek. Dnes dělám výjimku.“

Život za život

Za zlověstného ticha šel kolem nastoupených vězňů a vybíral odsouzence. Když vystupoval z řady desátý, zoufale zaúpěl: „Má ubohá ženo, mé čtyři děti, už vás nikdy nevidím.“

A dal se do zoufalého pláče. Zazněly rozkazy: „Vyzout a svléknout!“

Tehdy vystoupil z řady i čtyřicetisedmiletý Maxmilián Kolbe. Už toto bylo něco nevídaného. Velitel byl tím zaskočen: Co tento člověk chce? Zešlel a chce mě napadnout?

„Stůj!“ zařval. „Co chceš?“
„Rád bych zemřel za toho, kdo má ženu a čtyři děti.“

Velitel si vězně prohlížel. Je to skutečně blázen? Pak se zeptal: „Proč?“
„Protože už jsem starý a nemám žádnou rodinu.“

„A kdo jsi?“ „Katolický kněz.“
Znovu to zlověstné ticho. Co udělá velitel? Nepřihadí kněze k těm deseti? Copak odsouzenému se někdy vrací život? Anebo toho troufalce na místě

odpraví? Velitel je však šokován. Hledí do očí kněze. V jejich síle přestává být na okamžik bestiálním dozorcem a stává se vojákem, který umí ocenit statečnost. Proto souhlasí: „Dobrá. Vyměňte se!“

Velitelův pomocník škrtl číslo 5659 a místo něj napsal 16670. Pak zazněl rozkaz: „Odchod!“

Deset odsouzených směřovalo ke kobce smrti, odkud bývával slyšet strašlivý křik silenců. Tentokrát tomu však tak nebylo. Jakmile zapadly dveře, začal Kolbe všechny těšit. Modlil se s nimi, připravoval je na smrt. Jednoho po druhém takto předával Pánu života a smrti. Po jedenadvaceti dnech zůstal naživu jen Maxmilián. V noci ze čtrnáctého na patnáctý srpen seděl na zemi opřen o zeď a modlil se. Přišel doktor Boch a zabil ho fenolovou injekcí.

Splněné proroctví

Nebylo jistě náhodou, že se tak stalo právě o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Těla mrtvých byla toho dne spalena v krematoriu a rozprášena. Kolbe kdysi napsal: „Přál bych si být na počest Panny Marie rozprášen na prach, aby jej vítr roznesl do všech světových stran a aby tento popel dal vyrůst Božimu království v lidských duších.“ Stalo se, co jeho prorocký duch předvídal.

Mladí přátelé, v evangeliu máme zachycena Ježíšova slova: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo vydá svůj život za bratry.“ Svätý Maxmilián Kolbe takovou lásku měl. Zachráněný vězeň František Gajowniczek žil ještě přes padesát let. Žít pro druhé, darovat jim své síly a schopnosti, umět se pro bližní obětovat – to je poslání křesťana i v dnešní době.

„Panno Maria, ty ses obětovala za lidstvo, stála jsi po boku svého Syna, když umíral na kříži. Veď nás, abychom podle tvého příkladu vyrůstali v lidi obětavé, ochotné dát v krajní situaci za druhé i život.“

Váš jáhen Josef Janšta

Pramen: Jaroslav Kopecký: Hrdinství na každý den

Ilustrace Jiří Vančura